

Liejun ja saastan kuvottava löyhkä täyttivät mädällään ja vahingoittuneen luonnon hehkullaan iljettävästi Ayan sieraimet. Se tunkeutui väistämättä hänen tajuntaansa, sai hänet tuntemaan itsensä heikoksi ja pahoinvoivaksi. Haltia oli vajonnut suonsilmäkkeeseen jo hartioitaan myöten eikä enää edes yrittänyt pyristellä vastaan, sillä hän oli viimein hyväksynyt hirveän kohtalonsa. Tämän kauhean pimeyden, vaaran ja painajaisen keskellä häntä lohdutti kuitenkin se tosiasia, että Sysi ja Dea olivat hänen kanssaan aivan lähetyvillä. Vaikkei Aya kyennyt kuulemaan Kielletyllä Alueella vahingoittuneen ja loukatun luonnon sanomaa, hän vaistosi ystäviensä läsnäolon ja oli kuullut näiden avunhuudot aivan läheltä. Ja samalla hän tiesi, että pelastus oli tulossa. Hän vaistosi, että Bé tulisi pelastamaan heidät, vaikkei tiennyt lainkaan, miten tavallinen puolihaltia pystyisi siihen - tyttö, joka ei hallinnut osaa luontoa ja sen voimaa samalla tavoin kuin hän itse. Mutta keskellä tätä kuoleman hiljaisuutta ja suonsilmän iljettävän saastan löyhkää hän tajusi, että tämä oli sentään Seeran tytär - Seeran, joka itsekin oli aina ollut kyvyllinen tavalla, jolla kykeni ymmärtämään ihmisiä ja tulkitsemaan täydellisesti ihmisen tai muun elävän tai olevaisen luonteen pelkästä ulkonäöstä ja ilmeistä ja parhaimmillaan lukemaan ajatuksia ja tunkeutumaan toisten mieliin sekä siirtämään omia ajatuksiaan viesteinä toisten ajatuksiin. Jos Bé oli perinyt äitinsä lahjan ja oli siitä tietämätön, vain silloin hän voisi pelastaa heidät yrittämällä ymmärtää luonnon saloja olematta luonnon ymmärtäjä, jollainen hänen äitinsä ei ollut koskaan ollut. Siten hän voisi käännäyttää vahingoittuneen luonnon ja sen olevaiset puolelleen tavalla, johon Aya ei kyennyt. Haltian täytyi vain odottaa ja toivoa, että epäilykset kävisivät toteen. Vaikka Aya olikin miltei pökertynyt ympärillään leijailevan turmaa enteilevän löyhkän seurauksena ja pelkäsi enemmän kuin koskaan eläissään, hän ei pelännyt kuolemaa, joka oli nyt todella jopa lohduttavan lähellä. Viimeisien elinhetkiensä aikana hän kuulosteli, kuulisiko Dean ja Sysin äänet saadakseen kunnolla selville näiden olinpaikan ja sen, kuinka lohdullisen lähellä ystävät häntä olivat. Kun haltian yritys ei alkanut tuottaa tulosta, hän alkoi elämän viimeisellä hetkellään laulaa epätoivoisesti ja kauniimmin kuin koskaan eläissään, jotta nämä kuulisivat hänen äänensä ennen kuin turma tulisi. Veitsenterävät, kovat ja julmat oksat repivät ja raastoivat Deaa kuin kotkan kynnet. Luonnon vihastunut, vahingoittunut ja loukattu voima teki kostoaan ja halusi vain tappaa, tuhota ja kiduttaa niitä, jotka astuivat Kielletyn Alueen rajan ylitse. Ne raatelivat häntä yhtä tuskallisesti ja säälimättömästi kuin Sysiäkin, joka oli jo pökertynyt iskettyään päänsä puun runkoon. Hän oli liian kauhuissaan ja voimaton huutaakseen, jotta Bé tai Aya olisivat kuulleet hänet. Äkkiä hyytävän hiljaisuuden lävisti kirkas, heleä ja ihmeen kaunis ääni, joka täytti Dean pään hetkessä. Silloin toivo täytti hänet, sillä hän tunnisti äänen Ayan ääneksi, joka ilmoitti tämän olevan yhä hengissä. Hän itki helpotuksen kuumia kyyneleitä, sillä haltia olisi hänen ja Sysin lähetyvillä, kun kuolema koittaisi - paljon lähempänä, kuin hän oli luullut. Ja nuo ihanan äänen lausumat lähes kuulumattomat sanat ilmoittivat Dealle, että vielä oli toivoa ennen kuolemaa. Bé oli elossa ja pystyisi ehkä vielä pelastamaan heidät. Päässä tuntuvan kivun laannuttua Bé avasi jälleen silmänsä oltuaan tajuttomana ja tuskan lamaannuttamana ties kuinka kauan. Vaikka murtuneessa jalassa tykyttävä kipu oli saada hänet oksentamaan joka askeleella, hän ei luovuttanut, vaan jatkoi sitkeästi eteenpäin käyttäen tukenaan ja kävelyapunaan vankkaa oksankarahkaa. Tyttö eteni hitaasti, mutta varmasti kohti suuntaa, josta oli kuullut Dean ja Sysin avunhuudot ja vasta äskettäin Ayan laulun, joka oli koskettanut hänen sydäntään ja sytyttänyt hänen mieleensä uuden toivon pelastautumisen pienestä mahdollisuudesta. Vaikka pimeys oli tukehduuttaa Bén ja painoi raskaana silmäluomia, hän ei luovuttanut, vaan toimi kuulo-, tunto- ja hajuaistiensa varassa. Hän toivoi, että olisi ollut kyvyllinen kuten äitinsä Seera, jotta olisi voinut pelastaa ystävänsä helpommin villiintyneen ja

pahan voiman valtaaman luonnon kynsistä. Hiljainen toivo täytti tytön sydämen ja samalla päättäväisyys ja varmuus kasvoivat. Hän toivoi löytävänsä piilevät, äidiltään perityt kykynsä. Bé kykenisi pelastamaan ystävänsä pienellä todennäköisyydellä. Aya, Dea ja Sysi olivat viimein päässeet lähelle toisiaan - niin lähelle, että kykenivät puhumaan keskenään. Puitten oksat olivat paiskanneet Dean ja Sysin haltiaystävänsä viereen liejuun samaan suonsilmäkkeeseen, jolloin näistä tuntui mahdottomalta edes kuvitella, että Bé kykenisi kiskomaan heidät omin voimin sen imusta ylös, jos tämä edes löytäisi heidät. Tärkeintä oli, että he olisivat edes yhdessä ja lähellä toisiaan ennen kuolemaansa ja voisivat keskustella toistensa kanssa keskellä hirveää vaaraakin pelastautumisen viimeisistä mahdollisista, osin mahdottomistakin keinoista. "Mitä, jos Bé ei ehdikään tulla ja entä jos hänelle on sattunut jotain hirveää tai hän on jo kuollut?" kysyi Dean pelästynyt, heikko ääni pimeydestä. Aya yritti kiertää käsivartensa lohduttavasti ystävänsä ympärille, muttei kyennyt siihen siksi, ettei ylettänyt eikä enää saanut käsiään irti liejusta, johon ne olivat liimautuneet kiinni liian tiiviisti. Niinpä hän tyytyi pelkkiin lohdutuksen sanoihin. "Dea", haltia sanoi koettaen pitää äänensä mahdollisimman rauhallisena, "älä sure. Bé elää - tiedän sen. On olemassa mahdollisuus, että hän on perinyt Seeran ymmärtäväisyyden lahjan ja saattaa kyetä minun avustuksellani ymmärtämään vielä luontoa ja voisi käännä sen puolelleen. Ja vaikka tuo mahdollisuus pieni onkin, on meillä edelleen toivoa." Dea ja Sysi olivat hiljaa. He uskoivat Ayaa ja toivoivat nyt yhtä vakaasti kuin hänkin. Ja koko ajan, minuutti minuutilta jokainen heistä vajosi yhä syvemmälle liejuun ja aika kului kulumistaan minkään muuttumatta. Bé taisteli. Hän kapinoi jalassaan tuntuvaan, yhä vain pahenevaa kipua vastaan ja jatkoi eteenpäin varmoin, mutta ontuvin ja hitain askelin edeten silti koko ajan niin nopeasti kuin vain mahdollista. Tyttö kiihdytti vauhtiaan kuitenkin niin, että hätäisyys kostautui julmalla tavalla. Hän kaatui rähmälleen maahan ja jalan taipuessa jälleen luonnottomaan kulmaan ja kivun ampaistessa murtuneesta nilkasta ylöspäin pyörtyi, nytkähti kerran voimattomasti voihkaisten eikä enää liikkunut.